

Karmelitka řídící traktor? Jak by ne, když se právě staví nový klášter!

O bosých karmelitkách většinou jen čteme. Známe jména a někdo třeba i dílo jejich velkých představitelk. Z principu se s nimi ale nelze setkat – jsou v klauzuře ve svém klášteře a nemůžeme na ně nikde narazit a dát se s nimi do řeči. Tedy – většinu doby to tak je. Tyto roky to pro jednu komunitu neplatí. Staví nový klášter a bez kontaktů s dalšími lidmi se to neobejde. Naštěstí pro ty, kdo se za nimi dosud nevypravili, dokonce dávají rozhovory.

Skoro třicet let jste se sestrami obývaly klášter na Hradčanech. Kdo o vás nevěděl, mohl chodit celou dobu okolo a nevšimnout si, že tam nějaké sestry bydlí. Dokonce ani kostel není snadno rozpoznatelný. Z Hradčanského náměstí jsou to prostě jen jedny dveře do domu. Mezi okolními impozantními církevními stavbami je kostel dokonale schovaný. Zároveň je neuvěřitelné, že jste na malém prostoru a zároveň na turisticky frekventovaném místě vydržely tak dlouho. I rodiny s dětmi se z okolí stěhovaly pryč, a ty mohly odjet alespoň na víkend někam do ticha. Co bylo na životě na Hradčanech nejtěžší?

Asi jak pro kterou sestru, ale obecně nedostatek fyzického prostoru a možnost psychické relaxace kvůli malé zahrádce a zvyšujícímu se hluku z okolí. Jako kontemplativní sestry žijeme v tzv. papežské klauzuře, to znamená, že klášter a zahrada jsou naším jediným životním prostorem. Asi bych to mohla přiblížit tak, že každý člověk má někde svůj domov, někam chodí do práce, někde se stýká s přáteli a někam si jezdí odpočinout. My to máme všechno zkoncentrované na jedno místo. V klášteře každá máme svou celu, máme tam dílny, kam chodíme pracovat, jsou tam hovorny, kde se stýkáme s přáteli, když nás přijdou navštívit, a pak také potřebujeme prostor, kde bychom mohly načerpat, zrelaxovat, přirozeně si odpočinout. A to nám na Hradčanech chybělo, až se to začalo podepisovat na našem zdraví. Navíc je náš život poměrně mentálně náročný, máme se každý den asi sedm hodin věnovat „duchovním úkonům“ (mše svatá, dvě hodiny rozjímání, modlitba breviáře, hodina četby, modlitba růžence atd.) a už sv. Benedikt zavedl „ora et labora“ – k náročnému duchovnímu životu napomáhá jako určité vyvážení manuální práce, práce v přírodě, se zemí – a to tam také nebylo možné...

Karmelitka řídící traktor? Jak by ne, když se právě staví nový klášter!

Původní klášter na Hradčanech.

A po čem se vám naopak nejvíc stýská?

Jestli mám být upřímná, tak se nám vlastně ani moc nestýská, až nás to všechny překvapuje, protože mnohé z nás tam prožily kus svého života, složily sliby atd. V Drastech se přes množství práce a úkolů cítíme velmi dobře. Ale když mám říct nějakou hodnotu, která tam byla a zde není, tak je to určitě to místo, které jsme opustily: žít ve středu hlavního města – vlastně jsme na něj z terasy shlížely, měly ho jako na dlani – žít v blízkosti Pražského hradu a Arcibiskupského paláce, to má v sobě velkou symboliku, zvlášť, když v našem životě má velké místo přímluvná modlitba. A pak historie našich sester – přeci jen ten klášter a kostel byl a dosud je prodchnut tou více než dvoustetletou historií, kdy tam sestry žily a modlily se.

Karmelitka řídící traktor? Jak by ne, když se právě staví nový klášter!

Výhled z původního kláštera.

Jak dlouho jste nové místo pro klášter hledaly? Podle čeho jste vybíraly? Každý, kdo někdy kupoval dům (a to je mnohem snazší), ví, kolik stovek hodin strávil u internetu a v autě při objíždění vyhlédnutých nemovitostí. Vy byste měly mít úplně jinou náplň dne. Měly jste externisty, kteří hledání řešili za vás, nebo jste už tehdy dostaly povolení změnit svůj způsob života, pořídit si počítač s dobrým připojením a hledaly jste svůj budoucí domov samy?

Místo jsme hledaly jedenáct let, od roku 2005 do roku 2016 a pak ještě dva roky trvalo, než jsme dvůr v Drastech koupily a prodaly náš klášter. Za tu dobu se to hodně vyvíjelo. Otec kardinál Vlk i náš otec provinciál si přáli, abychom zůstali v pražské arcidiecézi, což jsme chtěly i my. Chtěly jsme zůstat „pražskými karmelitkami“. Zpočátku jsme hledaly pozemek na okraji Prahy, kde by nic nestálo a kde bychom mohly postavit nový a ekologicky úsporný dům. To se ale postupně ukázalo jako nereálné. V Praze jsou pozemky velmi drahé, navíc by tam musela proběhnout změna územního plánu, což je v hlavním městě velmi obtížné. Takže později jsme začaly hledat i za Prahou, nejvíce v okrese Praha východ a Praha západ a začaly jsme se dívat i po pozemcích, kde by už něco stálo a byl by tam už tedy stavební

Karmelitka řídící traktor? Jak by ne, když se právě staví nový klášter!

pozemek.

Projely jsme takto desítky míst. Zpočátku nám nějaké pozemky nabídl Arcibiskupství pražské nebo nám něco doporučili naši známí, později jsme hledaly i my samy na internetu. Nejvíce nám pomohla druhá vlna restitucí – při ní Vyšehradská kapitula zrestituovala několik zemědělských dvorů, a protože jsme se znaly s P. Tomášem Holubem, který byl tenkrát jejím děkanem, dvůr v Drastech nám jako jeden z „nejlépe zachovalých dvorů“ nabídl.

Při objíždění pozemků nám pomáhali naši známí, pak architekti, se kterými jsme začaly spolupracovat nebo v konečné fázi ing. Vyskočil z Arcibiskupství, který měl na starosti restituované pozemky. Jezdily jsme s nimi – přeci jen, náš způsob života a naše požadavky jsou natolik specifické, že to nešlo jinak. My v nutných případech, jako jsou volby, návštěva lékaře, právnícké úkony atd. můžeme z klauzury vycházet a toto jsme braly, že k těm případům patří. Počítač jsme měly již předtím kvůli ekonomice a později i kvůli dalším věcem: e-mailové korespondenci, nákupům atd.

Jeden z objektů v novém areálu.

Karmelitka řídící traktor? Jak by ne, když se právě staví nový klášter!

Jaké to je, když člověk odejde do kláštera s tím, že už nikdy nevyjde ven, bude myslet jen na duchovní věci, uvidí maximálně nejbližší příbuzné jednou za čas v hovorně... a najednou sedí u počítače, v autě, objíždí Středočeský kraj a jedná s realitními makléři, majiteli pozemků a má přemýšlet o penězích a stavbě a využití pozemků třeba za sto let?

No, ono o řeholnicích - a zvláště kontemplativních - panují někdy dost naivní nebo i směšné představy. I před stěhováním jsme se musely snažit na svůj život alespoň zčásti vydělat (u nás je to výrobou uměleckých předmětů), postarat se o dům, který byl památkově chráněn a vyžadoval opravy, mít v pořádku ekonomické a právní záležitosti atd. Prostě - i kontemplativní řeholník musí žít v realitě tohoto světa. Samozřejmě stěhování a nároky s tím spojené je ještě něco jiného, mimořádného.

Mnozí nás strašili, že to nemusíme zvládnout, že komunita se může rozpadnout, že při stavbě a spravování financí číhají mnohá nebezpečí, která neznáme a ani nebudeme umět dohlédnout, že bude nad naše síly starat se o tak velký pozemek atd. My jsme si toho byly vědomy a přistupovaly jsme k tomu s pokorou. Ale zároveň jsme vnímaly (a mnohokrát jsme to v komunitě rozlišovaly), že nás Pán k tomu zve, že to není náš rozmar a svévole... Komunita byla a je poměrně malá, v něčem křehká... Daly jsme si takové rozlišovací znamení: když Pán v tom procesu otevře dveře a bude je dále otevírat, bude to pro nás od Boha znamení, že nastala doba, kdy nám dává najevo, že to zvládneme a ustojíme. Možná i proto to naše hledání trvalo tak dlouho. A opravdu už předtím jsme měly několik pozemků, kdy se zdálo, že je to ono, a pak se to z nějakého důvodu začalo komplikovat, nevyšlo to - třeba proto, že majitel pozemku najednou zdvojnásobil cenu nebo jsme zjistily, že pozemek je z nějakého důvodu pro náš způsob života nevyhovující. Až u Drast se stalo, že se ty „dveře už nezavřely,“ navíc jsme v té době našly i kupce pro náš dům, a tak přes mnohé komplikace jsme dospěly k podepsání smluv o prodeji kláštera a zakoupení pozemku v Drastech.

Naše zakladatelka, sv. Terezie veliká, byla velkou mystičkou, ale zároveň velmi praktickou ženou. I ona sama zakládala kláštery - je tedy zřejmé, že se to s naším životem nevyklučuje. Ona sestrám stále kladla na srdce, že náš život modlitby má přecházet „v skutky, skutky“. Tvrдила, že právě život práce a služby je nejlepším ověřením autentičnosti života s Bohem. Samozřejmě, že musíme být bdělejší, více si hlídat své srdce, dobu mluvení a práce vyvažovat chvílemi samoty a mlčení, ale jinak se ani stěhování, ani stavba s naším životem nevyklučuje.

Karmelitka řídící traktor? Jak by ne, když se právě staví nový klášter!

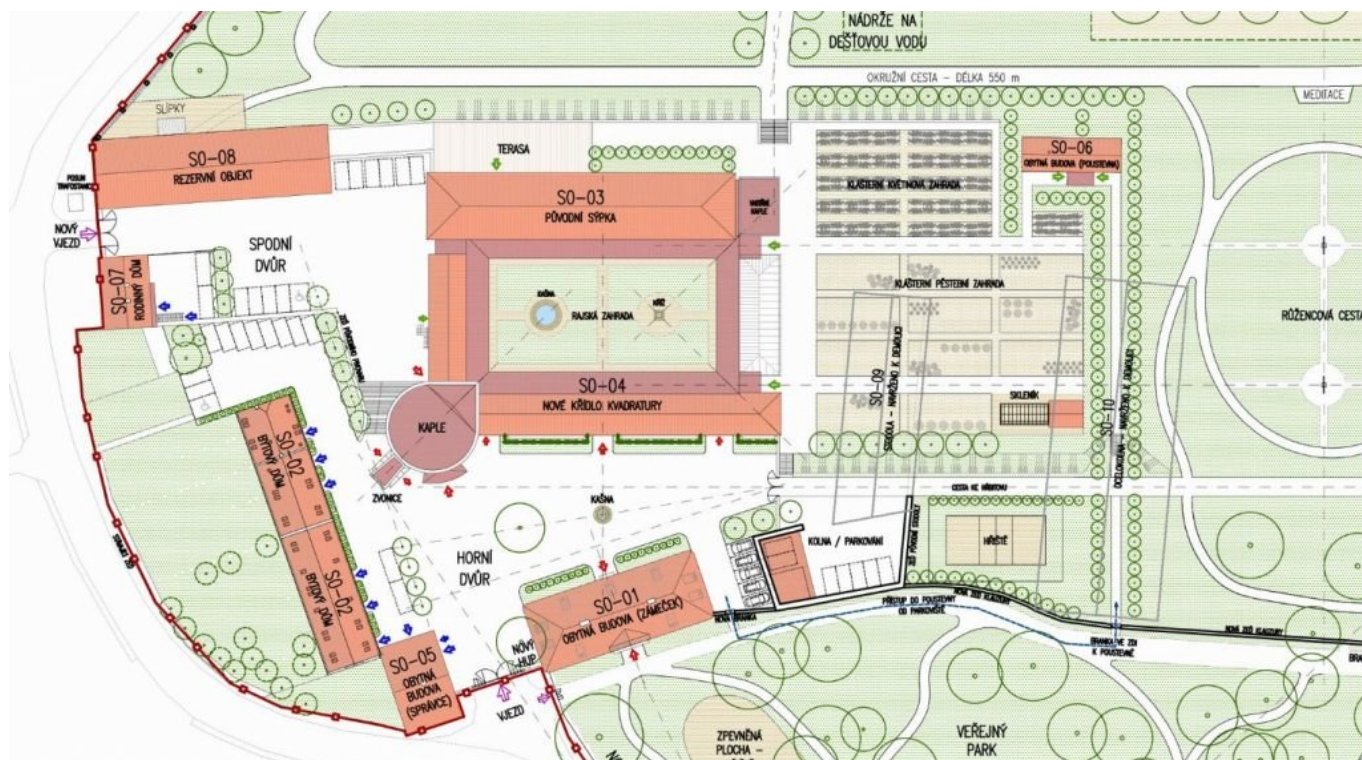
Symbolické předávání klíčů od kláštera bratrům karmelitánům.

Vyrovnały jste se s tím všechny dobře, nebo některé sestry úpěnlivě očekávají den, kdy se vše vrátí do normálu a dveře se zavřou a ve vašem novém klášteře zavládne ticho a původní denní režim?

Ticho a původní monotónní režim asi nebude ještě dlouho, například naši zahradníci nám říkali, že obnova pozemků a než se zahrada opravdu stane zahradou nám bude trvat okolo patnácti let. Také obnova celého areálu a než si vše „sedne“ chvíli potrvá. Ono ale moc nejde žít tak, že si řeknu: „ted' to nějak vydržím a přetrpím“ a pak konečně budu žít ten svůj život, jaký jsem si vysnila. Jestli jsem bosou karmelitkou, tak pak jí mám být všude - i na stavbě. A žít v Boží přítomnosti, před jeho tváří a s ním ve spojení - o to je možné se snažit vždy a všude.

Samozřejmě každé z nás ted' někdy chybí samota nebo mlčení, a každá z nás se s tím podle své povahy snaží nějak vyrovnat. Až budeme moci uzavřít klauzuru a vrátit se k obyčejné každodennosti - na to se těšíme všechny.

Karmelitka řídící traktor? Jak by ne, když se právě staví nový klášter!

Plán nového kláštera.

Předpokládám, že sestry měly původně nejrůznější zaměstnání. Hodí se vám teď některá z nich? Vystudovala některá ze sester stavárnu nebo jiný vhodný obor?

Ani moc ne. Jedna sestra studovala zemědělskou fakultu a tak se lépe orientuje ve všem, co se týká zahrady, jedna má matematiku a tak dělá ekonomiku, ale stavební obor nemá žádná z nás. Ale hodně je to i o přístupu k práci, který jsme dostaly v našich rodinách nebo o touze učit se něco nového a i se překonávat - některé sestry si obnovily řidičák, učí se jezdit traktorem, pracovat s pilou, sekat křovinořezem atd.

Karmelitka řídící traktor? Jak by ne, když se právě staví nový klášter!

Sestry v nové roli.

Myslet na peníze není nic příjemného, ale vy jste musely. Pozemek je blízko Prahy a je opravdu velký. Jak jste sháněly peníze? Něco jste dostaly za od karmelitánů za svůj původní klášter? Nyní v něm provozují Fortnu, místo, kde se svět karmelitánů protíná s okolním světem, a kam mohou lidé přijít na nejrůznější duchovní programy.

V Praze jsme měly peníze na to, abychom s tím vystačily na své živobytí. Všechn náš majetek byl v klášteře, a proto jsme ho musely prodat, abychom z těchto peněz mohly postavit klášter nový. Rozhodly jsme se, že ho chceme prodat k nekomerčním účelům, protože klášter obepíná kostel a nechtěly jsme, aby musel být odsvěcen. Také jsme chtěly dbát na památku našich sester, které zde žily. To ale s sebou obnášelo rozhodnutí, že z prodeje nedostaneme tolik peněz, aby to stačilo na obnovu celého areálu v Drastech. Šly jsme do toho s tím, že máme alespoň nějaký rozumný základ peněz, že to není úplně nereálná kalkulace. Ale zároveň jsme si říkaly, že je zde i poměrně velký prostor na to, abychom se spolehly na Boží prozřetelnost a lidskou solidaritu.

Karmelitka řídící traktor? Jak by ne, když se právě staví nový klášter!

Pak teď ještě po třicet let dostáváme – jako každá komunita řeholních sester – tzv. restituční příspěvek, ze kterého jsme povinny vytvořit nějaký „restituční projekt“, který by nám v budoucnosti vydělával a zajistil finanční samostatnost od státu. My jsme tyto peníze využily na obnovu jednoho z domů v Drastech, kde je teď jedenáct bytů, které pronajímáme.

Karmelitka řídící traktor? Jak by ne, když se právě staví nový klášter!

Práce se sestry rozhodně nebojí.

Předpokládám, že nemáte pohromadě všechny peníze potřebné ke stavbě a zařízení kláštera, kaple a všeho, co je v plánu. Kolik peněz ještě potřebujete sehnat a kolik

Karmelitka řídící traktor? Jak by ne, když se právě staví nový klášter!

na to máte času?

Ted' po koronavirové krizi se bohužel vše zhoršilo - věděly jsme, že nám chybí nějaké peníze, ale ted', jak se podstatně zdražily stavební materiály, nám chybí víc, než jsme čekaly. Někaké peníze nám nyní půjčily naše dačické spolusestry, požádáme o úvěr, který budeme schopné splácet. S tímto vystačíme na celou hrubou stavbu klášterní kvadratury a kaple, vnitřní vybavení sýpky (kde máme cely) a technického traktu, kde je kuchyň, kotelna atd. To znamená, že se budeme moci přestěhovat z hostovského domu. Nebudeme však moci uzavřít klauzuru, protože zatím nemáme peníze na vnitřní vybavení kaple a traktu, kde má být vrátnice, hovorňy a naše dílny. Na tuto dostavbu nám chybí třicet miliónů a máme na to dvacet měsíců - to je doba, co stavební firma bude dělat tu první část. Jsme s nimi domluvené, že pokud peníze seženeme, budou pak dále pokračovat v tom zbytku. Kdybychom je nesehnaly, budeme to muset dostavovat postupně, jak peníze nasbíráme. Je to také možné, ale mít pak roky v klášteře stavební firmu, to by bylo hodně náročné.

A pak tu jsou v areálu ještě malé domy, které potřebují opravit. Ty nejsou k našemu životu úplně nutné, ale aby celý areál byl obnoven, budeme se muset také někdy pustit i do jejich opravy.

Karmelitka řídící traktor? Jak by ne, když se právě staví nový klášter!

Na brigády lze jezdit s celými rodinami.

Velký klášter vyžaduje hodně práce. Už několik let pořádáte v Drastech brigády. Na čem všem brigádníci pracují a kdo k vám nejčastěji jezdí?

Ve světě byly a jsou Karmely, které si svůj nový dům nechají postavit stavební firmou a přestěhují se do něj až po jeho dokončení – sestry přejdou z klauzury do klauzury. My jsme zvolily jiný přístup, který se osvědčil u našich sester z Dačic, i nám ho doporučily sestry trapistky, které teď nedávno také v Čechách stavěly svůj klášter. Být přítomny na stavbě, seznámit se s novým prostředím a sžít se s ním.

Navíc, jak jsme už od počátku věděly, že peněz nebude nazbyt, rozhodly jsme se, že co půjde, uděláme si samy nebo s pomocí brigádníků. Na začátku byl pozemek plný náletových dřevin a skládek. Mohly jsme si na to pozvat firmu, ale stálo by to statisíce, ne-li víc. Proto jsme už na jaře roku 2018 začaly do Drast jezdit z Prahy na brigády, abychom pozemek postupně dávaly do pořádku. Nejdříve jsme jezdily samy nebo s malými skupinkami – například našimi příbuznými, bratřími ze Slaného nebo s naším třetím řádem – potřebovaly jsme si nejdříve vyzkoušet, co zvládneme a jestli bychom byly schopné zvát lidi i na větší

Karmelitka řídící traktor? Jak by ne, když se právě staví nový klášter!

brigády. Osvědčilo se to, a tak již několik let pořádáme v Drastech brigády. Jezdí sem farnosti, různá společenství, rodiny i jednotlivci.

Práce se postupně mění - zpočátku to byla hodně hrubá a fyzicky náročná práce, nyní je to i práce lehčí, zároveň někdy více specifická. V podstatě se zde najde pro každého něco, co zvládne. Když přijedou muži, kteří mají zkušenost se stavbou a opravami, dáváme jim i stavařské práce; ženy mohou například plít plevel atd.

Společné jídlo posiluje nejen tělo.

Pro lidi je to jedinečná příležitost potkat se s bosými karmelitkami tváří v tvář, moci s nimi mluvit, modlit se, svačit nebo dělit se o krumpáč. Kromě toho, že vám lidé pomohou s přípravnými pracemi na stavbu a s údržbou zahrady, vidíte i jiný přínos tohoto netradičního způsobu vašeho života? Dochází při domluvách o sázení stromků a mezi oklepávání cihel i k zásadním, i když třeba nenápadným rozhovorům?

Pro nás ty brigády byly zpočátku o tom, že jsme potřebovaly ušetřit, seznámit se s

Karmelitka řídící traktor? Jak by ne, když se právě staví nový klášter!

pozemkem a novým prostředím, a také nás velmi lákalo po letech strávených v Praze začít fyzicky pracovat v přírodě. Postupně jsme začaly vnímat i jiné benefity - například to, že si myslíme, že jsme si tím získaly přízeň okolních obyvatel. Zpočátku jsme na ně působily jako „zjevení“ - ženy v hábitech sekají louku, jezdí traktorem atd. Ale zjistily jsme, že je to nejlepší způsob evangelizace - lepší, než nějaká slova. Po restitucích zbylo v mnoha lidech přesvědčení o bohaté, „zazobané“ církvi, která vlastní miliardy korun. A nyní viděli skupinu žen, která se pustila do obnovy zdevastovaného areálu, kde už mnozí ani nevěřili, že ho bude možné opravit a viděli, že samy se v tom procesu velmi namáháme, že si nenecháme všechno udělat jen firmami za peníze, ale že nás to stojí pot a námahu.

Myslím, že i proto sem začali mnozí jezdit na brigádu - lidé v současnosti hledají smysluplnost, opravdovost. Nějaký prostor na dlouhé rozhovory zde není, to by se nic neudělalo. Je to možné při pauze na oběd, kde s brigádníky i chvíli posedíme a jen tak povídáme. Někdy se nás ptají třeba na povolání, život modlitby atd. Trochu mluvit během práce je možné např. při pletí, sázení, čištění cihel. Ale myslím, že mnoho udělá už to, že s nimi prostě jsme při práci, vidí, jak pracujeme, jak se k sobě chováme atd. Připadá mi, že to boří mnohé předsudky o řeholnicích.

Karmelitka řídící traktor? Jak by ne, když se právě staví nový klášter!

Při práci je občas prostor i na rozhovory.

U budoucího kláštera stojí obytný nájemní dům a vaše současné útočiště bude sloužit jako dům pro hosty. Navíc velký objekt a pozemek budou asi potřebovat víc práce, než stihne udělat aktuálních devět sester. Počítáte s tím, že s lidmi zůstanete v osobním kontaktu, že vám budou nadále pomáhat?

Asi se to trochu změní. Počítáme s tím, že až uzavřeme klauzuru, starost o areál – ten vnější, mimo klauzuru – po nás převezmou laici, nějaká správcovská rodina atd. Již teď zde s námi bydlí dva manželské páry, které by něco takového chtěli dělat – starat se o ubytování hostů, řešit opravy a údržbu budov. Pravděpodobně zde vzniknou i nějaké laické aktivity – pod naší kaplí bude krypta s velkým sálem, kde by například mohly být nějaké akce či přednášky. Také se uvažuje o tom, že se v jedné ze sýpek v areálu udělá nějaké občerstvení (okolo nás jezdí spousta cyklistů), vzniknou dílny pro sociálně slabé či nějak handicapované občany – uvidíme, jak nás Pán povede a co vše bude možné dělat. To už ale bude v gesci laiků, i když ti to budou s námi konzultovat. Pro hosty je zde velký veřejný lesopark, o ten se jistě bude potřeba starat a je možné, že se kvůli tomu někdy bude pořádat i nějaká brigáda.

My samy uvidíme, jak budeme schopné zvládat starat se o náš klauzurní pozemek, kde je les, louka, bude tam zelinářská a pěstební zahrada. Vstup do klauzury je ale právně omezen, mohou do ní jen vybraní pracovníci – např. opraváři atd. Některé kláštery mají zaměstnaného zahradníka – to my ještě později uvidíme, zda to bude třeba.

Lidé, kteří sem budou přijíždět například do hostovského domu, se s námi budou moci vidět při veřejných mších nebo modlitbách v kostele a když o to požádají, pak v hovornách.

Karmelitka řídící traktor? Jak by ne, když se právě staví nový klášter!

Každý dostane práci podle svých schopností.

Brigády vyhlašujete většinou na soboty. Kdo může přijet a co pro to má udělat? Mohou přijet i lidé, kteří nemohou dělat těžkou práci, nemohou nic zvedat nebo

Karmelitka řídící traktor? Jak by ne, když se právě staví nový klášter!

prostě mají jiná omezení, ale moc rádi by vám pomohli? Najde se pro ně uplatnění?

Ted', co zde bydlíme, nejsou už brigády omezené jen na sobotu, je možné jezdit i ve všední den - to ocenili mnozí lidé při koronavirové krizi, když ještě nebyl přísný lockdown, ale lidé museli mít home-office... Mnozí byli uzavřeni v bytě v Praze a tak uvítali, že mohli přijet k nám a třeba sami pracovat na pozemku a něco okopávat.

Dobré je ozvat se dopředu - napsat e-mail, kdo by kdy chtěl přijet, oznámit počet lidí a co umějí nebo na co si troufnou. Pak máme čas určit sestru, která je bude mít na starosti a rozmyslet si práci, kterou jim dáme. Z těch lehčích prací je to asi nejvíce pletí nebo čištění lesa.

Atmosféra je v Drastech vždy přátelská.

Je možné pomoci s něčím v neděli po mši? A lidé z velké dálky, mohou u vás přespát a pomáhat víc dní v kuse, aby se cesta vyplatila?

V neděli se snažíme hodně odpočívat a nabírat síly na další týden, navíc se snažíme ctít den Páně - proto jsme i prosily stavební firmu, aby zde v neděli nepracovali, jak to mnohdy na stavbách v současnosti bývá. Až bude klášter a kostel, bude možné zde v neděli po mši sejít do krypty, kde bude i malá kuchyňka, pobavit se, jít na „nedělní kafe“, možná bude třeba i něco pomoci v kostele atd. Ted' to zatím není možné.

Původně jsme v jedné ze sýpek chtěly udělat prostor na přespání ve spacácích, ale nakonec jsme místnost musely využít jinak. Je zde prostor v jednom z bytů, který zatím

Karmelitka řídící traktor? Jak by ne, když se právě staví nový klášter!

nepronajímáme a používáme ho pro naše hosty; tam se vejde ale maximálně sedm lidí.

Když není místo pod střechou, slouží se mše v parku.

Na Hradčanech jste měly obchod, kde jste prodávaly své výrobky - svíčky, sošky, křestní roušky... Pokračujete ve výrobě a kde mohou lidé vaše věci zakoupit?

Náš obchod jsme zatím přestěhovaly do menšího prostoru hned vedle našeho původního obchůdku na Radnických schodech, po Novém roce ho ale budeme uzavírat, protože zvláště teď, v době lockdownů, se nám to finančně nevyplatí. Od loňského adventu jsme rozjely e-shop (<https://galerie.karmeldrasty.eu>), kde je možné si naše výrobky objednat. Až bude klášter, budeme mít malý obchůdek zde v Drastech u vrátnice.

Ve výrobě pokračujeme omezeně, jak jsme při práci na pozemku schopné. Asi nejvíc funguje zdobení svíček, od léta jsme zde v Drastech zprovoznily provizorní keramickou dílnu, a tak budeme mít výrobky i z ní. Bylo výhodou, že jsme si nějaké zásoby nadělaly již v Praze, a tak dosud můžeme prodávat výrobky z nich.

Karmelitka řídící traktor? Jak by ne, když se právě staví nový klášter!

Dnes už lze využít provizorní kapli na půdě sýpky.

Osobně mi připadá vaše stěhování a budování nového kláštera jako obrovský dar této generaci. Dneska už se moc kostelů nestaví, rekonstrukce dělají odborníci, a tak má člověk málo příležitostí říct „Pomáhám stavět chrám Páně,“ jako ve známé historice o babičce, která zametá v rozestavěné katedrále. U vás je krásné, že opravdu ke každému přistupujete ne jako k někomu, kdo zasadil pár keříků nebo poskládal pár cihel, ale jako k někomu, kdo pomáhá budovat velké Boží dílo. Moc vám děkuji za to, že jste do toho šly a měly jste odvahu nám tenhle dar zprostředkovat.

Díky. To nás těší, že to tak vidíte. Často nás dojíká, když brigádníci, kteří nám věnují svůj čas a námahu, nám ještě děkují za to, že zde s námi mohli být a pracovat tu.

Je to lidsky neuskutečnitelné dílo a v mnoha směrech nás to přesahuje. Že se to dosud takto, i přes mnohé těžkosti, daří, přičítáme Boží milosti a přimlouvám sv. Josefa, ke kterému se každý den modlíme a svěřujeme mu všechny oblasti stavby. Modlíme se každý den i za všechny naše pomocníky a dobrodince. Přejeme si, aby se Drasty staly živým duchovním

Karmelitka řídící traktor? Jak by ne, když se právě staví nový klášter!

centrem, kam lidé budou rádi přijíždět a kde se setkají s Bohem. Že k tomu dochází již nyní a mnozí svědčí o tom, jak je jim v Drastech hezky a jak zde vnímají Boží působení, je pro nás znamením Boží věrnosti a splněním jeho zaslíbení.

Na otázky za komunitu odpověděla sestra Milada.

Fotografie pocházejí ze stránek karmeldrasty.eu, kde najdete i další informace o komunitě a celém průběhu stěhování a stavby.

Na brigády se lze hlásit na e-mail karmel.svjosef@centrum.cz.

Alena Theodora Dvořáková / Magazín Signaly.cz

Karmelitka řídící traktor? Jak by ne, když se právě staví nový klášter!

Publikované s láskavým dovolením redakcie Magazín signály.

The post [Karmelitka řídící traktor? Jak by ne, když se právě staví nový klášter!](#) appeared first on [Zasvätený život](#).

(Zamyslenie zo stránky zasvatenyzivot.sk.)